

תפ"ח (תל אביב) 3593-10-12 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נ' פלוני

פלילי - חוק העונשין - עבירות המתה

var MareMakom = "תפח (תל אביב) 3593-10-12 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תא נ' פלוני, תק-מח 2013(4),
{;p.IDHidden{display:none ;" (23/12/2013)27225

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
תפ"ח 3593-10-12 מדינת ישראל נ' פלוני
(עציר)

כב' השופט גלעד נויטל, אב"ד
כב' השופט מאיר יפרח
כב' השופטת גיליה רביד
מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד רות ארז

- נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד ניר אלפסה

גזר דין

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום והורשע בעבירת **רצח** לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"). על פי הסדר הטיעון (**במ/1**), הסכימו הצדדים כדלקמן: מתקיים האמור בסעיף 300(א) לחוק - הפרעה נפשית, הצדדים יעתרו במשותף להטיל על הנאשם עונש של 20 שנות מאסר בפועל מיום מעצרו וכן מאסר על תנאי; לענין הטלת פיצויים על הנאשם - הצדדים יטענו באופן חופשי, כאשר המאשימה תטען לפיצוי המקסימלי הקבוע בחוק (258,000 ₪) עבור בתם המשותפת הקטינה של הנאשם והמנוחה, וכן לפיצוי לאחות המנוחה בסך 100,000 ₪. ביום 28.11.13 טענו הצדדים לעונש בבית המשפט בהתאם להסדר הטיעון דלעיל (עמי 13-17 לפרי).

אלה מעשי הנאשם עפ"י כתב האישום שבו הוא הודה:

הנאשם, ופלונית, ילידת 1974 (להלן: "המנוחה"), היו בני זוג במשך מספר שנים ואף נישאו בנישואין אזרחיים. לנאשם והמנוחה בת ילידת שנת 2008 (להלן: "הקטינה"). הנאשם, המנוחה והקטינה התגוררו

בתקופה הרלוונטית בדירה בהרצליה (להלן: "הדירה"). בחודשים שקדמו לרצח התגלעו, מעת לעת, חיכוכים בין הנאשם למנוחה על רקע חשדו של הנאשם כי המנוחה מתרועעת עם זרים, עוסקת בזנות וצורכת סמים. על רקע זה, מספר ימים לפני הרצח, עזב הנאשם את הדירה וחזר לדירה ביום 16.9.12. ביום 18.9.12, בשעה 05:30, התעורר הנאשם כשהמנוחה ישנה לצדו. בסמוך לכך החליט הנאשם לגרום למותה של המנוחה. הנאשם ניגש למטבח, נטל מהמגרה סכין מטבח, חזר לחדר השינה ודקר באמצעותה את המנוחה, עשרות דקירות בגוו, בבית החזה, בבטן, בצוואר ובפנים. כן גרם הנאשם למנוחה דקירות וחתכים מרובים בגפיים העליונים, תוך כדי ניסיונה להתגונן מפני הנאשם. המנוחה ניסתה בתחילה להיאבק בנאשם ולהתגונן, ואף אחזה בידו והסיטה את הסכין וכתוצאה מכך נפצע הנאשם קלות ברגלו. המנוחה התחננה על נפשה, אך הנאשם לא חדל מלדקור אותה עד שנפחה את נשמתה. במהלך האירוע התעוררה הקטינה בשל זעקות המנוחה, הגיעה לחדר השינה, צפתה בנעשה והפצירה בנאשם לחדול ממעשיו. מותה של המנוחה נגרם כתוצאה מהלם תת נפחי בעקבות איבוד דם, שנגרם משבעה פצעי דקירה בבית החזה ובבטן, עם מעבר שלוש תעלות דקירה הפוגעות בחדר הימני של הלב, בריאה הימנית ובכבד, בשילוב עם שלושה פצעי דקירה בצוואר עם מעבר לפחות תעלת דקירה אחת הפוגעת בווריד הצווארי מימין. במעשיו המפורטים לעיל, גרם הנאשם בכוונה תחילה למותה של המנוחה.

הראיות לעונש:

ראיות התביעה לעונש: התביעה הגישה **גיליון רישום פלילי של הנאשם (ת/1)**, ממנו עולה, בין היתר, ובעיקר, כי בשנת 1991 הואשם הנאשם בגרימת מוות בכוונה תחילה - לפי סעי' 300(א)(2) לחוק העונשין, ונקבע כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין בשל מחלת נפש והורו על אשפוזו. בנוסף, בשנת 2003 הורשע הנאשם בעבירת איומים - לפי סעי' 192 לחוק העונשין, בעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק - לפי סעי' 30 לחוק הבזק, תשמ"ב - 1982 ופגיעה בפרטיות - בילוש או הטרדה אחרת - לפי סעי' 12(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981, בגין הוטלו על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וצו מבחן; בנוסף, בשנת 1988 הורשע הנאשם בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש - לפי סעי' 380 לחוק העונשין, בגין הוטל עליו עונש מאסר על תנאי.

מתוך הצהרת נפגעת העבירה מיום 5.11.13 - אפוטרופוס של הקטינה, בתם המשותפת של הנאשם והמנוחה (ת/2): הוא מכיר את המנוחה שנים רבות, וכן מכיר את הנאשם ואת בתם הקטינה. רעייתו היתה חברה קרובה של המנוחה, ולכן החליטו, ללא כל היסוס, לאסוף לביתם ולחיק משפחתם

את הקטינה בת החמש, שהיתה עדה לרצח ואף ניסתה למנוע מאביה להוסיף ולדקור את אימה. האפוטרופוס ציין כי כאשר הגיעה הקטינה לביתם, היא הייתה במצב נפשי נורא. היא לא הפסיקה לבכות, הייתה מתעוררת בכל לילה בבכי וצעקות, סבלה מהקאות איומות וכאבי בטן עזים עד כדי כך שהרופאים נאלצו לאשפזה בבית החולים למספר ימים. לדבריו, הם הרגישו שחייה של הקטינה ממש נהרסו. היה ברור שהקטינה נמצאת במצב פוסט טראומתי חריף. היא היתה זקוקה להרבה חום, אהבה, תמיכה וטיפול כדי להתאושש מהשלכות האירוע הנורא ולהתחיל להשתקם. בנוסף, מיד לאחר שהקטינה נקלטה בביתם היא החלה לקבל גם טיפול פסיכולוגי. לדבריו כיום, למעלה משנה לאחר הרצח, מצבה של הקטינה השתפר אך אין ספק שהנזק הנפשי שנגרם לה כשהייתה עדה לדקירות שאביה דוקר את אימה עד מותה האכזרי הוא כה גדול, שספק אם יתרפא לעולם. הקטינה נותרה יתומה מאם כשאביה עצור - היא למעשה נותרה ללא הורים, והיא חסרת כל. הוא הביע תקווה כי בית המשפט יחייב את הנאשם, בנוסף למאסר של 20 שנה, לשלם לקטינה את הפיצויים המקסימליים הקבועים בחוק כדי שאלה ישמשו אותה בעתיד לצורך שיקומה ובמקום העזרה ההורית שכל ילד רגיל מקבל מהוריו.

מתוך הצהרת נפגעת העבירה מיום 10.11.13, אחות המנוחה (ת/3): לדבריה, אימה, אחיותיה וכל בני המשפחה של המנוחה מתגעגעים למנוחה, ואימה בוכה כל הזמן ובוכה עד שהיא נרדמת. בגלל הטרגדיה, החיים במשפחה שלהם התהפכו. בשל האסון הבלתי צפוי הזה הם נפלו לחובות עמוקים. קרוב ל-80,000 ₪ לשלם לעורך דין, הטסת הגופה לפיליפינים ועלויות הקבורה. עד היום הם חייבים כספים. הם ביקשו מבית המשפט לתת צדק למנוחה ולחייב את הנאשם בפיצוי על כל הסבל הנפשי והכספי שהוא גרם לה ולמשפחתה קשת היום. לדבריה, לאף אמא, אחות או בת לא מגיע לסבול ולשאת את הכאב שעובר עליהם. לפי הנטען, מסיכום ההוצאות הישירות, בצירוף קבלות ואישורים, עולה כי האחות הוציאה 57,200 ₪ בעקבות הרצח (ראו במצורף קבלות על חלק מהסכום).

טיעוני ב"כ הצדדים:

טיעוני התביעה לעונש: הנאשם הורשע ברצח אשתו המנוחה, שהייתה בת 38 במותה. לא יכולה להיות מחלוקת על אכזריות המעשה. הנאשם הודה במעשה, והמחלוקת שהייתה אמורה להגיע לפתחו של בית המשפט נסבה על כשירותו הנפשית. לנאשם היסטוריה רבת שנים עם המערכת הפסיכיאטרית, שיאה הראשון בשנת 1991 עת הוגש נגדו כתב אישום בעבירת רצח אשתו הראשונה, אז הורה בית משפט בעקבות חוות דעת פסיכיאטרית מטעם הפסיכיאטר המחוזי, על אשפוזו בשל אי כשירות לעמוד לדין.

ברקע חוות הדעת עמדו מחשבות שווא של הנאשם על חוסר נאמנות של אשתו. הנאשם שוחרר מאשפוז זה בשנת 2000. בהמשך, בשנת 2003, כעולה מגיליון הרישום הפלילי שהוגש לבית המשפט, הורשע הנאשם בעבירות איומים, הטרדה באמצעות מתקן בזק, פגיעה בפרטיות, לאחר שנמצא כשיר לעמוד לדין ונדון למאסר של 10 חודשים. בתיק הנוכחי ניתנה חוות דעת מהמרכז לבריאות הנפש אברבנאל, לפיה הנאשם כשיר לעמוד לדין והיה כשיר בעת המעשה. יחד עם זאת, גם חוות דעת זו לא התעלמה מכך שהנאשם לוקה בהפרעה דלזיונלית שגרמה לו לחשוב מחשבות שווא על עיסוקה והתנהגותה של אשתו (הפנתה לסעיף 2.א. בעובדות כתב האישום). למאשימה גם הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית מטעם ההגנה, הדומה במהותה לחוות הדעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי, המגיעה למסקנה שונה, שלפיה ההפרעה המוסכמת על המומחים גרמה לכך שבעת ביצוע המעשה לא יכול היה הנאשם להימנע מעשייתו. המאשימה סברה שבנסיבות המיוחדות של התיק הזה, שבו הנאשם, לפני שנים, נמצא לא כשיר לעמוד לדין, יהיה נכון להימנע מניהול משפט הוכחות בשאלה הפסיכיאטרית ולהסתפק בענישה מופחתת, אך כזו שתבטיח את שהייתו של הנאשם מאחורי סורג ובריח לתקופה ארוכה. שיקול מרכזי בהסכמת המאשימה היה גילו של הנאשם ומצבו הבריאותי. לדבריה, הגם שבתי המשפט חזרו ושנו כי גם בענישה לפי סעיף 300א ניתן לגזור מאסר עולם, הרי שבפועל בדרך כלל הופחתה הענישה. משפחת המנוחה באמצעות נציגיה, הקטינה וגם האחות שנמצאת בארץ, הביעו הסכמה להסדר המוצע, תוך שהם עומדים על זכותם לקבלת פיצויים. התובעת הפנתה לפסיקה.

לעניין הפיצויים: פיצוי לנפגע עבירה אינו קשור ואינו תלוי ביכולת הכלכלית של הנאשם וגם לא בעובדה שהוא נדון למאסר ממושך. הפיצוי הוא מסר של הכרה בסבל ובנזק הבלתי ניתן לשיעור של משפחת המנוחה, הוא יונק מרוח חוק זכויות נפגעי עבירה. הגישה פסיקה. התובעת עתרה להשית על הנאשם פיצוי מקסימלי לקטינה ופיצוי בסך 100,000 ₪ לאחות המנוחה. לטענתה, אין משמעות לכך שההרשעה במקרה הנדון היא במסגרת סעיף 300א לעניין הפיצוי. העקרונות שנקבעו הם עקרונות מהותיים שאינם קשורים לפגיעה נפשית כזו או אחרת, כשנקודת המוצא היא שהנאשם הורשע ברצח, הוא אחראי למעשיו, הוא נענש, ולכן אותם עקרונות אמורים לחול גם עליו. לגבי הקטינה הפנתה להצהרת הנפגע שנכתבה על ידי האב האומן, אך גם בלעדיה לדבריה יכול בית המשפט לשער את גורלה של ילדה שאביה רצח את אימה אל מול עיניה ואין בידיה הקטנות להושיעה. היא נותרה בלי אם ובלי אב, וגם ללא חוות דעת של מומחה ברי שהטראומה תשפיע עליה בהווה ובעתיד. הילדה נמצאת כאמור מאז הרצח אצל משפחת חברים של המנוחה המגדלים אותה עם ילדיהם כשהיא מלווה על ידי שירותי הרווחה

ומקבלת מאז הרצח ליווי פסיכולוגי, והפיצוי יכול לסייע, ולו במעט, לשיקומה ולרווחתה. לעניין אחות המנוחה התובעת הפנתה להצהרתה, המנסה לשפוך אור לא רק על הסבל שלה אלא גם על המשפחה שאיננה נמצאת בישראל. אחות המנוחה למעשה נפרדה מאחות שהתגוררה עימה בישראל, רחוק מבני המשפחה בפיליפינים והיותה תמיכה נפשית. הרצח גרם לה סבל שהיא מתקשה להתאושש ממנו. יש התייחסות גם להוצאות הממשיות שנגרמו לה כתוצאה מהטסת הגופה לפיליפינים ולסידורי הקבורה בסך של כ-60,000 ₪, שזהו סכום משמעותי לאנשים קשיי יום.

לאור כל האמור לעיל, עתרה התובעת להשית על הנאשם עונש של 20 שנות מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, מאסר על תנאי ואת הפיצוי האמור (המקסימלי הקבוע בחוק לקטינה, ופיצוי בסך 100,000 ₪ לאחות המנוחה).

טיעוני ההגנה לעונש:

הסניגור הצטרף לדברים שהסבירה התובעת בעניין הבקשה לכבד את ההסכמה אליה הגיעו הצדדים ביחס למשך המאסר בפועל. לדבריו, ראוי לציין ולהוסיף שבשנת 1989, קודם לכל המסכת הפלילית שפורטה על ידי התובעת, נסגר בעניינו של הנאשם תיק הצתה בשל אי כשירות לעמוד לדין, מסכת שהייתה רלוונטית לסיטואציה אלימה בינו לבין אשתו המנוחה הראשונה, וגם אז הוא אושפז ולאחר מכן אושפז לפרק זמן ארוך כפי שפירטה התובעת. כמו כן, יש משמעות לא מבוטלת לעובדה שהנאשם נהג כפי שנהג בחקירה מרגע התקשרותו למוקד 100 והזמנת שירותי הצלה ומשטרה וגם במשטרה נטל אחריות על המעשים ובסופו של יום כמובן ייתר את שמיעת ההוכחות שכל כולה הייתה אמורה ממילא להכריע אך ורק בנושא הפסיכיאטרי ולא גרעה מלקיחת האחריות העובדתית שלו על העבירה אותה ביצע. זו הייתה עמדת הנאשם מתחילת האירועים, ויש בכך משום ריכוך ולו קל שבקלים, של עצם עשיית המעשים על ידו.

לעניין הפיצוי - הסניגור טען: הוא מסכים שיש צורך לפצות גם את אחות המנוחה וגם את בתם המשותפת של הנאשם והמנוחה, אולם יש משמעות משפטית להימצאות בפתחו של סעיף 300א לחוק העונשין. לדבריו, מבלי לגרוע מזכויותיהן של נפגעות העבירה, ראוי למתן את רכיב הפיצוי כך שיתאים לפחות מתמטית או עקרונית לעובדה שיש הרשעה ברצח לפי 300א, ויש בכך כדי להשליך על שווי הפיצוי ביחס לרכיב המקסימלי. הסניגור ביקש לציין שטבלת הפסיקה שהוגשה על ידי התובעת לגבי גובה הפיצוי כל

כולה עוסקת בהרשעות ברצח כאשר לא דובר בהרשעה בענישה מופחתת. בנוסף, הסניגור ציין כי הנאשם נמצא במעצר מיום 18/9/2012 ולמעשה כל הכספים שעוברים תחת ידו הן תרומות שהוא מקבל מאסירים אחרים בבית המעצר באבו כביר, אין מי שמפקיד לו פיקדון לקנטינה, אין לו מקורות תמיכה כלכליים והוא מוטל על כתפי שב"ס, וחי שם מתרומות.

הנאשם אמר בבית המשפט (תמצית): הוא סבל כל חייו. הוא נתמך סעד. אם היה לו כסף לתת לילדה שלו ולארבעת ילדיו הוא היה נותן. הוא מתחנך לאסירים, אוסף בדלי סיגריות כדי לעשן, כדי שיהיה לו מה לאכול, כדי שיהיה לו איך לכבס את הבגדים. 10 שנים הוא היה נשוי לה ונתן לה כסף (הנאשם בכה).

דין וגזירת עונש

הילכת בית המשפט העליון - יש לאמץ הסדרי טיעון למעט מקרים חריגים ונדירים:

כאמור - הנאשם הודה והורשע ברצח אשתו המנוחה, ובמסגרת הסדר הטיעון **(במ/1)**, הסכימו התביעה וההגנה כי במקרה דנן חל סעיף 300א לחוק העונשין, ועתרו במשותף לגזור על הנאשם 20 שנות מאסר בפועל מיום מעצרו ומאסר על תנאי (לענין המחלוקת בדבר גובה הפיצוי שישלם הנאשם, ראו להלן).

בית המשפט העליון אמר את דברו בעניין כיבודם של הסדרי טיעון שערכו התביעה וההגנה, כדלקמן:
"ככלל, בית-המשפט יראה לקיים את הסדר הטיעון בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרי הטיעון...בית-המשפט ישווה לנגד עיניו, בין היתר, את המגמה העקרונית לעידוד הסדרי טיעון" (ע"פ 1958/98 פלוני, מיום 25.12.02, בסע' 18 ובסע' 24 לפסה"ד, וראו גם ע"פ 3068/10 פלונית, מיום 1.11.10).

עוד אמר בית המשפט העליון דברים מפורשים בהקשר זה:

"...אנו סבורים כי סטיה מהסדר טיעון תיעשה במקרים חריגים ונדירים בלבד, וזוהי המגמה המסתמנת...בפסיקתו של בית משפט זה..." (ע"פ 7757/11 פלוני, מ-13.2.13, והאסמכתאות שם; ההדגשות לעיל ולהלן הן שלנו - ג'נ').

לאור השיקולים והמידע שבפנינו, ובנסיבותיו של תיק זה, לרבות נימוקיה של התביעה שערכה את הסדר הטיעון וביקשה שנאמצו, אכן נאמץ את הסדר הטיעון, כמפורט להלן.

סעי' 300א לחוק העונשין - עונש מופחת בעבירת רצח - אימוץ הסדר הטיעון:

העונש הקבוע בצידה של עבירת רצח הינו עונש מאסר עולם חובה. בהתאם לאמור בחוק העונשין, לבית המשפט יש שיקול דעת לגזור על נאשם שהורשע בעבירת רצח עונש מופחת, וזאת בהתקיים התנאים והדרישות על פי אחת החלופות המפורטות בסעיף. במקרה שלפנינו, עתרו התביעה וההגנה במשותף להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל של 20 שנה, וזאת לאחר שהסכימו הצדדים כי חל בעניינו של הנאשם האמור בסעיף 300א(א) לחוק, כאשר "במצב שבו, בשל הפרעה נפשית חמורה...הוגבלה יכולתו של הנאשם...להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או...להימנע מעשיית המעשה".

לאור טיעוני הצדדים ונסיבות התיק שבפנינו, מסקנתנו היא שיש לכבד את הסדר הטיעון בכך שיוטל על הנאשם **עונש מופחת של 20 שנות מאסר בפועל**. אלה נימוקינו:

א. כעולה מטיעוני התובעת, עפ"י חו"ד פסיכיאטרית הנאשם לוקה בהפרעה דלזיונלית שגרמה לו לחשוב מחשבות שווא. **ב.** בשנת 1991 נקבע **(ת/1)** שהנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין בגין מחלת נפש על עבירת רצח אשתו הראשונה, והוא אושפז בבית חולים פסיכיאטרי. התביעה סברה שבנסיבות המיוחדות של התיק הזה שבו הנאשם, לפני שנים, נמצא לא כשיר, יהיה נכון להימנע מניהול משפט הוכחות בשאלה הפסיכיאטרית ולהסתפק בענישה מופחתת, אך כזו שתבטיח את שהייתו של הנאשם מאחורי סורג ובריח לתקופה ארוכה. **ג.** שיקול מרכזי בעמדת התביעה הוא גילו של הנאשם - בן כ - 66 שנה, ומצבו הבריאותי. **ד.** הנאשם הודה ולקח אחריות על מעשיו, ובכך גם חסך זמן וטרחה מרובים. **ה.** מהפסיקה עולה, כי במקרים שבהם חל סעיף 300א, כבענייננו, הרי שתקופת מאסר בפועל של 20 שנה, היא מידתית וראויה [ראו, למשל: ע"פ 7967/11 **פלוני**, מיום 9.1.13 - 20 שנות מאסר בפועל; ע"פ 6385/11 **בניטה**, מיום 3.12.12 - 18 שנות מאסר בפועל; תפ"ח (ב"ש) 1620-07-10 **צינציוולקר**, מיום 6.7.11 - 24 שנות מאסר בפועל; בתפ"ח (מרכז) 3991-03-08 **עודה**, מיום 7.7.09 - 20 שנות מאסר בפועל]. **ו.** משפחת המנוחה באמצעות נציגיה, גם הקטינה וגם האחות, הביעו הסכמה להסדר הטיעון (עמ' 15 לפר'). לאור האמור לעיל, הסדר הטיעון מבטא את החומרה היתירה ואת הסלידה מלקיחת חיי אדם מחד, תוך התחשבות בנסיבות המיוחדות שבתיק זה באשר למצבו הנפשי של הנאשם מאידך, ומשכך יש לכבדו.

פיצוי נפגעי העבירה - קבלת עתירת התביעה לפיצוי מקסימלי לילדה, ופסיקת פיצוי לאחות

המנוחה:

כאמור לעיל - המחלוקת שנותרה בין הצדדים הינה **גובה** הפיצוי שיש להטיל על הנאשם [הסדר טיעון **במ/1**, בסע' 7(ד)]. התביעה ביקשה שנפסוק לבתם הקטינה של הנאשם והמנוחה את סכום הפיצוי המקסימלי הקבוע בחוק (258,000 ₪), וכן פיצוי לאחות המנוחה בסך של 100,000 ש"ח. מנגד, ההגנה עתרה למתן את רכיב הפיצוי בטענה שבמקרה שבו חל סעיף 300א לחוק העונשין, יש בכך כדי להשליך גם על גובה הפיצוי ביחס לסכום המקסימלי, וכן בשל מצבו הכלכלי של הנאשם והעובדה שאין לו מקורות תמיכה כלכליים.

לאחר ששמענו את טיעוני הצדדים ולאור המידע שבפנינו, מסקנתנו היא שיש לקבל את עתירת התביעה בענין גובה סכומי הפיצוי שעל הנאשם לשלם לנפגעי העבירה, ולדחות את טענות ההגנה: אלה נימוקינו: פיצוי הקטינה (), **בתם של המנוחה והנאשם, בסכום הפיצוי המקסימלי:**

א. לקטינה שהיתה בת כ- 4.5 שנים במועד ביצוע העבירה - נגרם נזק כבד: עפ"י כתב האישום, במהלך ארוע הרצח התעוררה הקטינה בשל זעקות המנוחה, הגיעה לחדר השינה, צפתה בנעשה, והפצירה בנאשם לחדול ממעשיו [בסע' 3(ד) לכתב האישום]. אין צורך בחוו"ד מומחה או בתסקיר/הצהרת נפגע עבירה כדי להסיק שבסיטואציה קשה מנשוא מעין זו, נגרם לקטינה נזק של ממש. זאת ועוד: מהצהרת נפגעת העבירה (בשמה של הקטינה - **ת/2**), עולה תמונה קשה; הנזק של הקטינה, כבד - לאחר הרצח הילדה היתה במצב נפשי נורא, חייה נהרסו, הילדה היתה במצב פוסט טראומטי חריף, וכעולה מהצהרת נפגע העבירה, הנזק הנפשי שנגרם לקטינה - שכאמור הייתה עדה לדקירות שאביה דוקר את אמה - הנזק הוא כה גדול, שספק אם יתרפא לעולם. **ב.** בתי המשפט פסקו שוב ושוב בעבירת הרצח את הפיצוי המקסימלי הקבוע בחוק [ראו למשל: בע"פ 8800/07 **בראשי** (מיום 26.4.10) - לאשתו של המנוח ולכל אחד מילדיו; בע"פ 9623/07 **ברקאי** (מיום 30.6.10) - אמו, אשתו ובתו; בע"פ 8704/09 **באשה** (מיום 11.11.12) - לכל אחד מההורים ולאחד האחים; בע"פ 2092/05 **נזרי** (מיום 11.11.09) - לכל אחת משלוש בנותיו; תפ"ח (ת"א) 38685-11-11 **שורצה** (מיום 20.1.13) - לאם, ולכל אחד משלושת הילדים]. **ג.** בתפ"ח (מרכז) 3991-08-03 **מעודה** (מיום 7.7.09), הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון שלפיו הסכימו הצדדים כי חל בעניינו סעיף 300א לחוק העונשין; הנסיבות באותו תיק דומות לענייננו, כאשר גם שם בתם המשותפת של הנאשם והמנוחה היתה עדה לרצח והתחננה על נפשה של אמה. שם לא גובש הסדר טיעון לעניין משך עונש המאסר בפועל, ובית המשפט גזר על הנאשם 20 שנות מאסר

בפועל. הנאשם הסכים לפצות את הקטינה בסכום המירבי הקבוע בחוק (אז-228,000 ₪). ד. עיצומו של הרצח האכזרי שביצע הנאשם בעשרות דקירות סכין **כשבמהלכו הקטינה צופה בנעשה ומפצירה בנאשם לחדול ממעשיו, מצב דברים זה כשלעצמו** - לא כל שכן בנוסף לסבל ולנזק שנגרמו לקטינה כמפורט לעיל - מצדיק פסיקת פיצוי לקטינה בשיעור המירבי הקבוע בחוק **ללא** כל הפחתה כלשהי (כנטען ע"י ההגנה), כשבנסיבות הענין נראה שגם סכום הפיצוי המקסימלי איננו מהווה את מלוא הפיצוי לו היא ראוייה [ראו בהקשר זה גם בהצהרת נפגעת העבירה **ת/2, 3** שורות אחרונות]. ודוק: בידוע הוא, כי בהליך אזרחי "רגיל" אילו ננקט (ואיננו מביעים כל דעה בענין זה ומבלי להידרש לשאלת מעשיותה של תביעה) יכלו להיפסק סכומים גבוהים בהרבה כשבאבדן חיים עסקינן [ראו, למשל: ע"פ 5761/05 **מגידלאוי**, מיום 24.7.06, בסעיף ט(2) לפסה"ד].

פיצוי אחותה של המנוחה (צ') :

מהצהרת נפגעת העבירה אחות המנוחה (**ת/3**) עולה: הרצח של מנוחה הביא לפגיעה קשה בה ובמשפחתה; הם חושבים כיצד חייה של המנוחה נגדעו באופן בלתי נסלח ע"י הנאשם מתוך אכזריות חיתית; מה היה פשעה של המנוחה שכך הסתיימו חייה; האחות מתארת שהחיים במשפחתם התהפכו; בנוסף, מההיבט הכלכלי, מותה של המנוחה גרר הוצאות רבות אשר הכניסו את המשפחה לחובות עמוקים, וזאת בנוסף לסבל הנפשי של האחות ובני המשפחה האחרים.

שיעור הפיצוי שייפסק לטובת נפגעות העבירה אינו קשור ליכולתו הכלכלית של הנאשם:

בפסיקה נקבע זה מכבר כי שיעור הפיצוי שייפסק לטובת נפגע עבירה אינו קשור ליכולתו הכלכלית של הנאשם **"ואינו כרוך ביכולת החייב - אלא בעיצומו של המעשה"**. (ע"פ 5761/05 **מגידלאוי**, מיום 24.7.06, בסעי' ט ו-י' לפסה"ד; וראו עוד: ע"פ 3873/08 **אטיאס**, מיום 6.9.10, בסעי' 140 לפסה"ד; ע"פ 2661/12 **פלוני**, מיום 19.11.12, בסעי' 35 לפסה"ד; ע"פ 10102/07 **פלוני**, מיום 7.9.10, בסעי' 81 לפסה"ד). על כן, דינה של טענת ההגנה גם בהקשר זה, להידחות.

על כן: לאור האמור לעיל, ולאחר ששקלנו את המידע לחומרא ולקולא וכן את שיקולי הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, **אנו גוזרים על הנאשם, פלוני, את העונשים הבאים:**

20.1 (עשרים) שנות מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו של הנאשם - 18.9.12.

2. 24 חודשי מאסר על תנאי שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור הנאשם עבירה של אלימות פיזית נגד הגוף מסוג פשע, לרבות ניסיון.
3. 12 חודשי מאסר על תנאי שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו לא יעבור הנאשם עבירה של אלימות פיזית נגד הגוף מסוג עוון, לרבות ניסיון.
4. הנאשם ישלם פיצוי בסך של 258,000 ₪ לקטינה - בתו שלו ושל המנוחה.
5. הנאשם ישלם פיצוי בסך של 100,000 ₪ לאחותה של המנוחה (צ').
- הפיצוי האמור בסעיפים 4 ו- 5 לעיל יופקד בקופת ביהמ"ש עבור כל אחת מנפגעות העבירה דלעיל לא יאוחר מיום 1.3.14. לא הופקד הפיצוי כאמור, הוא יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהמועד שבו אמור היה הנאשם לשלמו ועד למועד פירעונו המלא בפועל. התביעה תעביר למזכירות בימ"ש תוך 7 ימים מהיום את פרטי נפגעות העבירה דלעיל להעברת הפיצוי.
- הוסברה לנאשם זכותו לערער על פסק הדין תוך 45 ימים מהיום.
- ניתן היום, כ' טבת תשע"ד, 23/12/2013, במעמד הצדדים.